

Ranč STŘÍBRNÝ PONÍK

Hvězda

D. L. Greenová

Ranč Stříbrný poník: Hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

D. L. Greenová
Ranč Stříbrný poník: Hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ranč
**STŘÍBRNÝ
PONÍK**
Hvězda

napsala **D. L. GREENOVÁ**
ilustrovala **EMILY WALLISOVÁ**

Pro Tybe Krasno, mou úžasnou babičku. – D. G.

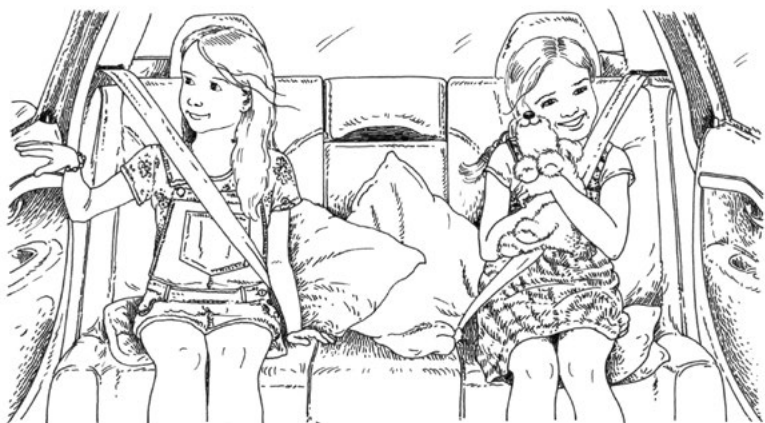
Pro mámu, tátu a Lewise. – E. W.

jedna KONEČNĚ NA RANČI!

„Už jsme tady!“ vykřikla jsem a ukázala na velkou ceduli na bráně. Stálo na ní: RANČ STŘÍBRNÝ PONÍK.

Pojmenovali ho po mé babičce Stříbrné. Jezdila jsem k ní už předtím, ale vždycky jenom na pár dní. Teď už je mi devět a můžu u ní zůstat celé léto! Mojí sestře Míše je jenom osm, ale smí tu zůstat taky. Máme obrovské štěstí!

„Nemůžu se dočkat, až uvidím babiččina nového poníka,“ těšila jsem se.

„Poníci jsou fajn, ale psi jsou lepší,“ mínila Míša. „Já mám nejradši Lejdy.“

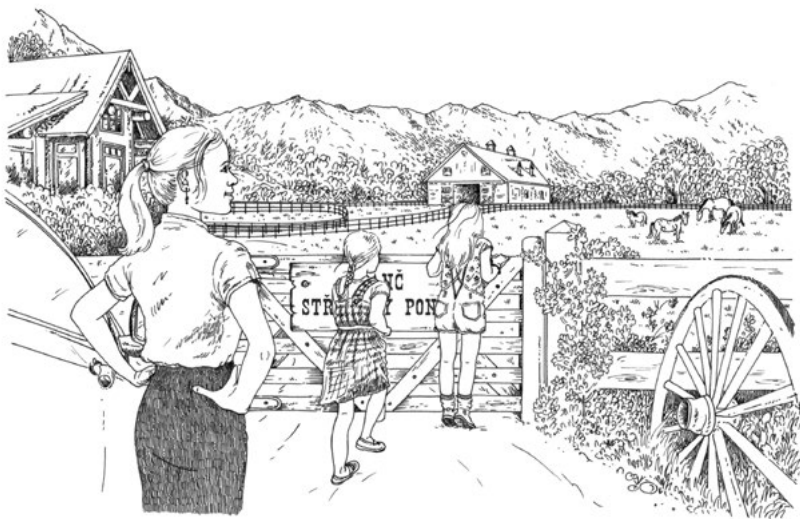
Lejdy, babiččina kolie, je bezva, ale koně se mi zamlouvají víc. Zadívala jsem se na zele-

nou louku za branou. Poníci se pásli daleko od silnice. Vypadali skoro jako hračky. Brzy je uvidím zblízka.

Maminka zaparkovala auto. „Je krásné odjet z města a odpočinout si na venkově. Doufám, děvčata, že se vám tady bude líbit. Já tu byla vždycky moc spokojená.“

„Vsadím se, že já budu ještě spokojenější,“ odpověděla jsem a vyběhla jsem z auta.

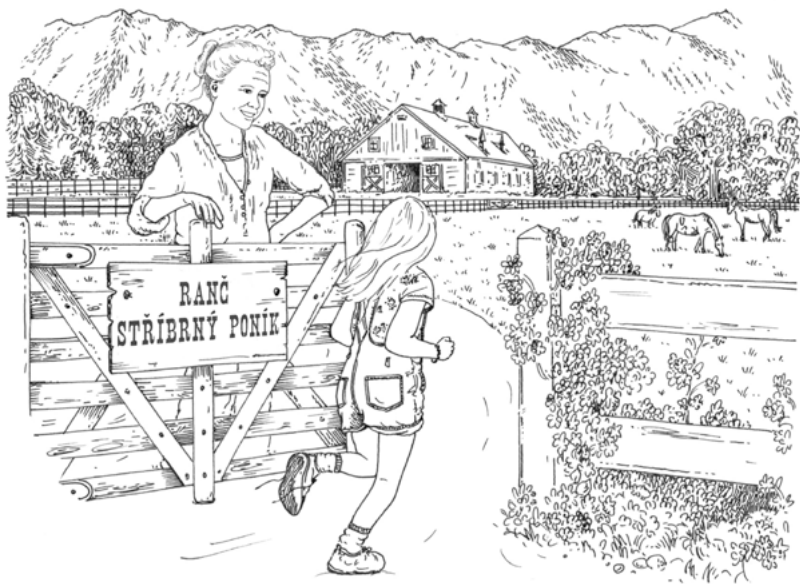
„Já taky!“ přidala se Míša a pospíchala za mnou. Byla to paráda, být zase venku. Mám

svoji sestru ráda, ale vadí mi, když jsem s ní zavřená v autě. Dokáže pěkně lézt na nervy.

Pospíchala k nám babička. Otevřela bránu. „Vítejte, holčičky moje!“

„Ahoj!“ Zamávala jsem babičce a proběhla kolem ní. Chvátala jsem za poníky.

„Vrať se, Terko!“ napomenula mě maminka. „Dej babičce pusu na přivítanou.“

Nechtěla jsem babičku urazit, proto jsem se zastavila a otočila jsem se k ní. Babička zavrtěla hlavou. „Nelíbat, prosím!“ smála se. „Právě jsem si pochutnávala na guláši. Rozdávala bych pusinky s vůní cibule.“

Usmála jsem se na babičku, zacpala jsem si nos a poslala jí vzdušný polibek. Předstírala, že ho chytila. „Jestli chceš za poníky, vezmi to zadem.“

Konečně! Pelášila jsem, co mi síly stačily. Rodinu jsem nechala daleko za sebou.

dvě LÁSKA KE KONĚM

Na louce se pásli Albert, Fanča, Bublina a Blesk.

Žili na ranči, už když jsem byla malá. Starý Albert jako obvykle vestoje podřimoval a skláněl šedivý krk nízko k zemi. Pohladila jsem Fanču po chlupaté tváři. Je tak hezká! Je bílá a na zadku má hnědé flíčky, které vypadají jako slzičky. Přitulila se k mému uchu, což v řeči poníků znamená, že jsem jí chyběla.